

Sygn. akt III CSK 201/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa K. Z.
przeciwko D. Z.
o uznanie za niegodną dziedziczenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 1191/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adw. A. M. (K. w K.) od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w Krakowie kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset
zł) z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem
wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2014 r. – w sprawie o uznanie niegodności dziedziczenia – Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 26 maja 2014 r.

Powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w razie zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania m.in. jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Tymczasem skarga została w istocie oparta na krytyce ustaleń, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Z natury postępowania apelacyjnego opartego na apelacji pełnej wynika, że sąd drugiej instancji dokonuje ustaleń samodzielnie i jest oczywiste, że mogą to być ustalenia identyczne jak te, których dokonał sąd pierwszej instancji. Dokonując własnych ustaleń, sąd drugiej instancji jednocześnie „kontroluje” ustalenia sądu pierwszej instancji, wyjaśnia sprzeczności, ocenia dowody etc. Z tych względów „zagadnienie prawne” sformułowane w skardze jest pozorne i różni się z istotą postępowania apelacyjnego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).